

„Rutina – štai kas yra pavojus“

Nonne cor nostrum ardens erat in nobis, dum loqueretur in via? Argi mūsų širdys nebuvo užsidegusios, kai Jis kelyje mums kalbėjo? Jei esi apaštalas, šie mokinių iš Emauso žodžiai turėtų savaime ištrūkti iš tavo profesijos draugų lūpų sutikus tave gyvenimo kelyje. (Kelias, 917)

balandžio 11 d.

Mėgstu kalbėti apie kelią, nes visi esame keleiviai, traukiantys į

dangaus namus, į savo Tėvynę. Bet neužmirškite, kad kelias, nors kartais ir pasitaiko kliūčių – tenka perbristi upę ar skverbtis per miško tankmę, dažniausiai būna lygus ir be staigmenų. Rutina – štai kas yra pavojus: imi vaizduotis, kad Dievo nėra čia pat kiekvieną valandėlę, nes viskas taip paprasta, taip kasdieniška!

Du mokiniai ėjo į Emausą. Jie ramiai sau žingsniavo, kaip ir kiti keleiviai. Ir štai jiems lyg niekur nieko pasirodo Jėzus; Jis eina su jais kalbėdamasis ir jie net pamiršta nuovargį. Regiu tą sceną. Vakarėja, pučia švelnus vėjelis. Siūruoja jau paūgėjusių javų laukai, blausi šviesa pasidabravo senų alyvmedžių šakas...

Jėzus keliauja. Viešpatie, koks esi didis visada! Tu mane jaudini, kai stengiesi eiti įkandin mūsų, ieškoti mūsų kasdienių darbų šurmulyje.

Viešpatie, suteik mūsų dvasiai paprastumo, suteik tyrą žvilgsnį, aiškų protą, kad galėtume Tave pažinti, kai ateini be jokių išorinių šlovės ženklų.

Kai tie du mokiniai pasiekė kaimą ir kelionė pasibaigė, jie, patys to nesuprasdami, iki širdies gelmių buvo sujaudinti žmogumi tapusio Dievo žodžių, Jo meilės, jiems buvo gaila su Viešpačiu skirtis. O Jėzus atsisveikino ir dėjosi einąs toliau. Mūsų Viešpats niekada neprimeta savęs. Jis nori, kad mes patys Jį pašauktume, kai pagaliau imame suvokti, kas yra Meilės tyrumas, Jo įdiegtas mūsų sieloje. (Dievo bičiuliai, 313–314)